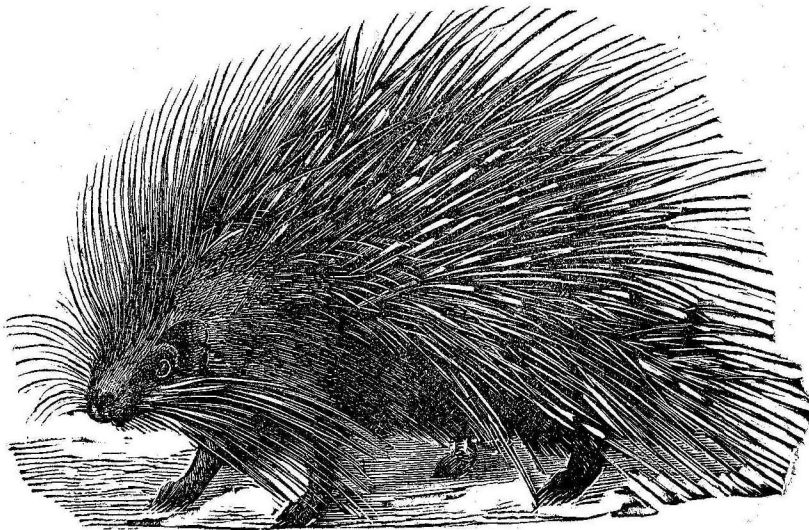

ὅποια ξεκουφαίνουνσι τοὺς διαβάτας μὲ τὰς μονοτόνους καὶ ἀηδεῖς φωνάς των, καὶ βεβαίως τὰ θεωροῦμεν ὡς τὰ ἀλογώτατα δλων τῶν ζῶων. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχει οὕτω, διότι οἱ βάτραχοι εἶναι πολὺ νοήμονες καὶ ἔξυπνοι. Οὕτω τοὺς παριστάνει ὁ Γερο "Ομηρος εἰς τὴν *Βατραχομομαχίαν* τσ, ὅπου εὐρίσκει τις πολλὰς δεινὰς δημηγορίας ἐκφωνηθείσας ἀπὸ βατράχους καὶ πολλὰς σοφὰς συμβουλὰς. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον ἐπιθεδαιοῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μας.

Κύριός τις ἔπιασε μίαν ἡμέραν ἓνα βάτραχον καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἔξεις του. Τὸν ἔθαλε δὲ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου μετ' ὀλίγον συνείθισε νὰ περιφέρηται ἀφόβως· συνέδεσε δὲ στενὰς σχέσεις μὲ δύο πρόσωπα, τὴν μαγείρισσαν καὶ τὴν γάταν, μὲ τὴν τελευταίαν μάλιστα τὰ εἶχε τόσο καλὰ, ὥστε ἐκάθητο πλησίον της εἰς τὴν φωτὸγανὴν, διότι ἂν καὶ ψυχρόαιμον ζῶον, ἡγάπα πο-

λὺ τὴν θερμότητα· ἡ δὲ γάτα ἐφαίνετο, ὅτι ἡρέσκετο μὲ τὴν συντροφίαν του, καὶ τὸν ἐπέτρεπε νὰ συμμετέχῃ τῆς ἀγαπητῆς της θερμότητος· ἐγνώριζε δὲ καλῶς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ του καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐνοχλοῦσε τὴν μαγείρισσαν, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπέτρωγε καὶ αὐτὴ, ἂν καὶ τὴν ἔδλεπε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ φαγητὰ διὰ τοὺς κυρίους καὶ ὡσφραίνετο τὴν ὁσμὴν αὐτῶν. Ἦτο ὑπομονητικώτερος καὶ φρονιμώτερος ἀπὸ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ κοράσια, τὰ ὅποια εἶναι τόσο ἀνυπόμονα, ὥστε προξενοῦν πολλὴν ταραχὴν εἰς τὰς μητέρας των καὶ πολλάκις ἀρπάζουν μὲ τὰ δάκτυλά των ἀπὸ τὴν τράπεζαν πράγματα πρὶν νὰ καθήσουν εἰς αὐτήν. Ἡμεῖς ἴδομεν μίαν φορὰν ἓν παιδίον ἀνυπόμονον νὰ χῶσῃ τὰ δάκτυλά τε εἰς ἓν πιάτον γεμάτον πατάτας καὶ κρέας καὶ τὴν ἔπαθε, διότι ἔκαυσε τὰ δάκτυλά του καὶ ἔλλαυσεν ἀρκετὴν ὥραν· ἐνθ' ἂν περιέμενεν ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη θὰ ἀπέφευγε τὸν πόνον.

ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ.

Ὁ Ἀκανθόχοιρος εἶναι ζῶον περιέργον διὰ τὸν δ. πλισμὸν, μὲ τὸν ὅποιον ἡ φύσις τὸν ἔχει προικίσαι. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς οὐρᾶς, καὶ τὰ πλάγια ἀκόμη αὐτοῦ καλύπτονται ἀπὸ εἰδός τι ὀξέων κέντρων, τὰ ὅποια κινοῦνται κατὰ βούλησιν τοῦ ζώου. Εἶναι δὲ τὰ κέντρα ταῦτα διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν Ἀκανθοχοίρων. Εἰς τὸ εἶδος τὸ παριστανόμενον εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν εἶναι τὰ μακρότερα, εἰς δὲ τὸν ἐν Ἑλλάδι Ἀκανθόχοιρον μικρότατα.

Τὰ κέντρα ταῦτα ἀποτελοῦν δύο στρώματα, τὸ ἔσωθεν, τὸ ὅποιον συνίσταται ἀπὸ τὰ μακρότερα, καὶ τὰ

ὅποια εἶναι εὐλίγιστα, καὶ τὸ ἔσωθεν, τὸ ὅποιον φέρει τὰ μικρότερα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ τὰ κυρίως ὅπλα τοῦ ζώου. Εἶναι δὲ ταῦτα τοιοῦτοτρόπως κατεσκευασμένα, ὥστε ἅπαξ εἰσελθόντα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ θραύονται, καὶ ἂν μὴ ἐξαχθῶσιν ἀμέσως, διὰ τῆς συστολῆς τῶν μυῶν ἐξακολουθοῦν νὰ προχωροῦν βαθύτερον εἰς τὸ σῶμα, καὶ νὰ προξενοῦν δρυμεῖς πόνους.

Τὰ μακρότερα τῶν κέντρων εἶναι ἐν χρήσει ὡς κονδυλοφόροι, ὥστε οἱ θέλοντες δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τοιαῦτα.

Ὁ Ἀκανθόχοιρος εἶναι ζῶον σαρχοφάγον, νυκτόβιον τρεφόμενον ἐκ πτηνῶν, ἐντόμων, ἐρπετῶν κτλ.

τρώγει ὅμως καὶ ρίζας, καρποὺς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον δεικνύει, ὅτι ὁ κοινὸς ἀκανθόχοιρος δὲν στερεῖται οὔτε ἐπιτηδειότητος, οὔτε τόλμης.

Εἰς τὸ κλώδιον, ὅπου ἐφυλάσσεται τοιοῦτος, ἐρρίφθη ὄφιν ἀρκετὰ μεγάλος, καὶ ὃν καιρὸν ὁ Ἀκανθόχοιρος ἦτο συνεσταλμένος. Εὐθὺς δὲ ἀφοῦ ἐξετελεύχθη καὶ εἶδε τὸν ὄφιν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ προφυλάξῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ σώματός του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ κέντρα· ἔπειτα δὲ προσέβαλε τὸν ὄφιν, ἐδάγκασεν αὐτὸν κατὰ ῥάχιν, καὶ ἀμέσως συνεστάλη· μετ' ὀλίγον ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ ἐπιφέρων νέαν καὶ βαθυτέραν πληγὴν μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ ὄφρεως νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του, ἕως οὗ τελευταῖον τὸν ἐθανάτωσε.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἤρχισε νὰ τὸν τρώγῃ ἀρχίσας ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν κεφαλὴν ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἐσταμάτησεν!

Ἐγνώριζεν ἄρα γε ὅτι εἰς τὸ στόμα τοῦ ὄφρεως ἦτο δηλητήριον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔφαγε τὴν κεφαλὴν, ἣ εἶχε χορτάσει καὶ δὲν εἶχε πλεόν ὄρεξιν δι' αὐτήν;

Ὁ Ἀκανθόχοιρος ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς ἐχθρούς του, μεταξὺ δὲ τούτων ἡ Ἀλώπηξ εἶναι ὁ μέγιστος καὶ ἐπικινδυνωδέστατος· δεικνύει δὲ καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ μάχας τῆς, ἂν τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ μάχη, τὴν φυσικὴν τῆς ἐπιτηδειότητά· διότι εὐθὺς ἀφοῦ ἐπιτύχῃ αὐτὸν εἰς ἀνοικτὸν μέρος, ἡ πρώτη τῆς φροντίς εἶναι νὰ σταθῇ ἔμπροσθέν του καὶ νὰ τὸν ἀπειλήσῃ διὰ τῶν κινήσεών της. Ὁ δυστυχὴς Ἀκανθόχοιρος μετὰ ματαίαν ἀγωνίαν νὰ φθάσῃ εἰς κανένα τοῖχον ἢ τρύπαν, συσπειροῦται καὶ σχηματίζεται ὡς κουδᾶρι, ἵνα δι' αὐτοῦ προφυλάξῃ τὰ γυμνά ἀκανθῶν μέρη τοῦ σώματός του.

Ἡ καλὴ Ἀλώπηξ τότε μὲ τὸν ἕνα πόδα της κυλῶει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, καὶ ἔπειτα κάθεται ἀντικρὺ καὶ περιμένει. Ὁ δυστυχὴς Ἀκανθόχοιρος κουρασθεὶς νὰ κρατῇ ἑαυτὸν συνεσταλμένον, διαστελλεται, ἀλλ' εὐρίσκει ἑαυτὸν ἀνάσκειον, ὅλαι δὲ αἱ προσπάθειαι του νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τῆς κοιλίας του ἀποβαίνουσι μάταιαι, ἕως οὗ ἀπαυδῆσας καὶ μὴ δυνάμενος πλεόν νὰ συσπειρωθῇ, ἀφίεται εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀντιπάλου του, ἥτις ἐν ἡσυχίᾳ τὸν ἀποτελειώνει καὶ εὐωχεῖται ἐπὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι καθὼς λέγουσι ἐκεῖνοι, ὅσοι τὰς ἐδοκίμασαν, εἶναι πολὺ νόστιμοι!

«Ὁ φρόνιμος προβλέπει τὸ κακὸν, καὶ κρύπτεται· οἱ ἄφρονες ὅμως ἐξακολουθοῦσι τὸν δρόμον των, καὶ τιμωροῦνται.»

(Παροιμ. κζ'. 12.)

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

(ἀληθὴς ἱστορία· Ἰδὲ φύλλον Μαρτίου.)

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἀνέλπιστον ταύτην μεταμόρφωσιν τοῦ ὑποτιθεμένου γέροντος ἡ δυστυχὴς κόρη ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ἐκτὸς τῆς γενναιότητος καὶ ἱκανὴν παρουσίαν πνεύματος, ὥστε νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀποφασίσῃ διὰ μιᾶς τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ εἰς τὴν κρίαιμον ἐκείνην περίστασιν. Ὅθεν κατέβη ἡσυχῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον, διευθύνθη πρὸς τὴν θερμάστραν, ἔλαθεν ἐξ αὐτῆς τὸν βράζοντα καφφέ, τὸν ἔχουσεν ἐντὸς βαθέος πινακίου, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὸν παρακείμενον πέλεκυν διὰ τῆς ἄλλης διηθύνη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦνοιγε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, ἀκολουθοῦμένη πάντοτε ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐπειδὴ ἡ θύρα ἦτο κλεισμένη,

— Παρακαλῶ, — εἶπεν, — εἰς τὸν γέροντα, ὅστις εἶχεν ἐπανελθῇ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ἀνοιξε, τὴν θύραν ταύτην, διότι ὡς βλέπετε τὰ χεῖρά μου εἶναι πηλασμένα, καὶ κόπιασε μέσα διὰ νὰ προγευματίσῃ μὲ αὐτὸν τὸν βραστόν καφφέ.

Ὁ ληστὴς ἐσηκώθη καὶ διηθύνη πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ ἡ γενναία Αἰκατερίνη ἔρριψε τὸν βράζοντα καφφέ εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Οἱ μικροίμας ἀναγνώσται δύνανται νὰ φαντασθῶσι τί ἠκολούθησεν. Ὁ ληστὴς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὔτε νὰ κάμῃ τι, οὔτε καὶ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοὺς πόνους ἠδυνήθη — ἀλλ' αἱ σιγμαὶ ἐκεῖναι ἦσαν πολιτιμώταται διὰ τὴν Αἰκατερίνην, ἥτις διὰ τοῦ πελέκειος τῆς κατέφερε βαρὺ χτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ ὁποῖον τὸν ἔρριψεν ἡμιθανῇ εἰς τὸ πάτωμα. Ἐπειτα δὲ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ, τὸν ἔσπειρεν ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας, καὶ ἀφοῦ ἐκελίδωσε ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν πιστὸν Σουλτάνον, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀμπαρώσῃ ἐκ νέου τὴν αὐλόθυραν, διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσάξει τὸν κακοῦργον, καὶ τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἀνοίξει· ἀφοῦ δὲ ἐξησφάλισε ταῦτα καλῶς, ἀνέβη ἐπάνω ἔλαβε τὸ δίκανον τοῦ πατρός της καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο πρότερον.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ταραχὴ κάτω εἰς τὴν τραπεζαρίαν — φωναὶ ἀνθρώπου καὶ σκύλου μαχομένων — ἀλλ' ἡ μάχη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· μετὰ δὲ ταύτην ἐπανῆλθεν ἡ προτέρα ἡσυχία.

Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐξερχόμενον τοῦ δάσους ἄνθρωπον φέροντα ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ, ἀγριοπρόσωπον καὶ φοδερὸν τὴν ὄψιν. Οὗτος ἦλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν τὴν διέταξε νὰ καταβῇ καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.